

Ludgeřovický ZPRAVODAJ

Srpen 2021

*Lidová pranostika:
Půlnoční větry v srpnu přinášejí stále počasí.*

zabráda u základní školy

SLOVO STAROSTY • KULTURA
ZÁKLADNÍ ŠKOLA • SPOLKY • SOCIÁLNÍ
ZAJÍMAVOSTI • INFORMACE A OZNÁMENÍ • SPORT • INZERCE

SLOVO STAROSTY

Vážení spoluobčané,

letošní počasí je skutečně poměrně extrémní. Ludgeřovice zasáhly v polovině května silné srážky a voda z polí i rozlitý Ludgeřovický potok nás dost potrápily. Co je však naše trápení oproti následkům tornáda na jižní Moravě? U nás jsme vysušili několik zalitých sklepů, upravili zahrady, vyčistili cesty od nánosů bahna, ale nikdo nepřišel o svůj dům nebo dokonce o život. Tornádo životy i majetky bohužel bralo. Jeho dopady jsme mohli vidět na vlastní oči ve dnech 2. – 3. 7. 2021, kdy jsme jeli pomáhat do obce Hrušky.

Opět se ukázalo, že naši hasiči jsou chlapi na svém místě. Tomáš Schlossarek s Petrem Masným přišli s nápadem zkusit uspořádat sbírku a zajet pomoci. Během pár dnů jsme oslovili kamarády, přátele a s pomocí Pavla Kramného natočili krátké video s žádostí o pomoc. Mnoho občanů zareagovalo a projevilo neskutečnou solidaritu. Během tří dnů se nám podařilo vybrat 83.000 korun, které jsme předali přímo starostce postižené obce Hrušky, naši hasiči přispěli ještě 10.000 korunami navrch. Obec Ludgeřovice přispěla ze svého rozpočtu postiženým obcím Hrušky, Moravská Nová Ves a Mikulčice každé po 20.000 korunách a vyčlenila dalších 25.000 korun na nákup materiálu potřebného k opravám střech. K tomu jsme přidali další získané finance a nakoupili plné nákladní auto materiálu za skoro 60.000 korun. Další materiál poskytla firma MV Stavby Vjačka, s.r.o. a pan Miroslav Weczerek, který přispěl také finančně. Lékárna Magnolia navíc nabídla k dispozici potřebné léčivé prostředky v ceně 5.000 korun, které jsem také předal osobně paní starostce a které našly náležité uplatnění.

Musím zmínit rovněž farní sbírku pořádanou v našem kostele sv. Mikuláše hned první neděli po tornádu. I zde se projevila neuvěřitelná ochota pomoci, vždyť tato sbírka nebyla nikde ani hlášena a stačilo, aby pan farář oznámil, že vše, co se při mši tentokrát vybere, bude odesláno na pomoc postiženým a lidé věnovali spontánně neuvěřitelných 82.500 korun, které byly zaslány Charitě Brno.

Hned 12 chlapů pak jelo společně se mnou právě ve dnech 2. – 3. 7. 2021 osobně do Hrušek pomoci. Jmenovitě to byli Jan Knězů, Jakub Krenstetter, Dominik Kaňa, Jakub Klein, Lukáš Kiowski, Petr Masný, Tomáš Schlossarek, Jakub Schlossarek, Ondřej Šafarčík, Ondřej Zuzaňák, Adam Hofrichter, Vladislav Vatter, Honza Wilček. Musím říci, že jsem na kluky opravdu hrdý a je mi ctí být s nimi v jedné partě.

Zmínil jsem, že celá řada občanů i firem poskytla během tří dnů finance pro pomoc postiženým Hruškám a vím o řadě dalších, kteří zaslali peníze přímo na účty postižených obcí. Všem skutečně patří obdiv a díky za tu obrovskou solidaritu. Mimo již výše zmíněných hasičů, kteří ještě přispěli i finančně, to byli:

Oil Team, a.s.
Martin Ohnheiser
Taťána a Jiří Kačmařovi
Klub důchodců Ludgeřovice
Rodina Balgarova
Miroslav Dudek
Dana a René Vílkusovi

Rodina Novotných
Alena a Zdeněk Uhrovi
Sběrna EKO 7 odpadové hospodářství s.r.o.
Manželé Eva a Pavel Kramní
Jarmila a Milan Prušovští
Třída 9.A s třídním učitelem Mgr. Petrem Stočesem

Rodina Platková
Rodina Vjačkova
Manželé Liškovi
Manželé Hruškovi
Marie Hahnová
PhDr. Mgr. Daniela Grucmanová
Hana Cigánová
Milan Mrázek
Jan Rončka
Lenka Blejchařová
Rodina Florkova
Rodina Hrubých
Manželé Vodovi
Šafarčíkovi
Industriemont MaR s.r.o.

Aleš Ratajský
Kamil Kosour
Stanislav Kosour
Jiří Hawlik
Jan Knězů
Michal Novotný
Rodina Masná
Rodina Grichnikova
Rodina Važíkova
Nikola Zvěřinová
Rodina Otáhalova
Rodina Maralíkova
Rodina Adamovská
Rodina Jurečkova
Miroslav Pröschl

Ještě jednou všem od srdce děkuji a věřím, že pokud bude zapotřebí opět pomoci, my budeme připraveni.

situace v postižené obci Hrušky

situace v postižené obci Hrušky

Jak už zaregistrovala drtivá většina obyvatel naší obce, minulý měsíc došlo ke změně faráře naší farnosti. Po deseti letech odešel farář Mgr. Václav Koloničný, kterého ke dni 18. 7. 2021 nahradil Mgr. Vít Zatloukal. P. Mgr. Václav Koloničný nově působí jako děkan Římskokatolické farnosti Panny Marie Opava při konkatedrále Nanebevzetí Panny Marie. Ještě i touto formou chci P. Mgr. Václavu Koloničnému poděkovat za jeho službu v naší farnosti a obci. Troufám si tvrdit, že spolupráce obce a farnosti byla skutečně vynikající. Osobně mu postup na pozici děkana určitě přeji, na straně druhé musím s lítostí říci, že mne jeho odchod přece jen mrzí a věřím, že se k nám bude vždy rád vracet. U nás má totiž dveře i srdce vždy otevřené dokořán!

*Mgr. Daniel Havlík
starosta obce*

KULTURA

Ohlédnutí za Festivalem kultury a hlučínských řemesel 2021

Mírové náměstí v Hlučíně hostilo v neděli 4. července již potřinácté Festival kultury a hlučínských řemesel. Vystoupení folklorních a tanečních souborů a kapel přilákalo na náměstí několik stovek diváků, kteří se tak mohli zaposlouchat a zatančit si v rytmu známých českých i zahraničních písní.

V programu se letos představily tyto soubory a kapely: Hasičská dechová hudba Bolatice, Panimamy z Velkých Hoštic, Slunečnice, Vlašanky, Borovanka, Bolatické seniorky, Dechová hudba Hlučíňanka, Seniorky ze Závady, Bobři a Dolbend.

Již tradičně si mohli návštěvníci zakoupit také regionální výrobky a potraviny od místních producentů a řemeslníků.

Děkujeme všem, kteří se podíleli na přípravách a průběhu festivalu, všem účinkujícím za prezentaci toho nejlepšího z hlučínské kultury, prodejcům za prezentaci svých výrobků, městu Hlučín a Sport a kultuře Hlučín za pomoc při organizaci festivalu, obci Vřesina za zapůjčení prodejních stánků, Muzeu Hlučínska za poskytnutí svých prostor, doc. Mgr. Jiřímu Siostrzonkovi, Ph.D. za výbornou moderaci a samozřejmě Moravskoslezskému kraji za finanční podporu celé akce. Za rok na shledanou!

Dechová hudba Hlučíňanka

vystoupení folklorního souboru

prodejní stánek s hlučinskými koláči

Lenka Osmančíková

KULTURNÍ KOMISE PŘI RO LUDGEŘOVICE POŘÁDÁ

FARMÁŘSKÉ TRHY

8:00 - 12:00

21.8.2021

TĚŠIT SE MŮŽETE NA
KVALITNÍ REGIONÁLNÍ POTRAVINY
A KRÁSNÉ ŘEMESLNÉ VÝROBKY

LOUKA U HŘIŠTĚ TJ

KULTURNÍ KOMISE PŘI RO LUDGEŘOVICE VÁS ZVE NA

COUNTRY KARNEVAL

PRO CELOU RODINU

28.8.2021-AREÁL OSTŘÍŽ

15:00 - 19:00

DISKOTÉKA, SOUTĚŽE PRO DĚTI,
MALOVÁNÍ NA OBLIČEJ A KOUZELNÍK

VSTUP ZDARMA

19:00 - 02:00

COUNTRY KARNEVAL

SE SKUPINOU ŠVIHÁCI

VSTUPNÉ: 50,-KČ

MUZEUM HLUČÍNSKA VE SPOLUPRÁCI S MUZEEM NÁCHODSKA POŘÁDÁ VÝSTAVU

Hurá léto

/dovolená za socialismu/

od 4. července na hlučinském zámku
výstava potrvá do 28. září 2021

Jak se trávila dovolená za socialismu

V éře volného pohybu a prakticky neomezeného cestování, se už pomalu nechce věřit, co obnášela taková dovolená „za socíku“. O návštěvě kapitalistické ciziny si totiž obyčejný člověk mohl nechat zdát. Požadované formality, jako byl devizový příslib a výjezdni doložka, se totiž nelehce získávaly. Pokud člověk toužil vidět moře, musel vzít za vděk některým ze spřátelených socialistických států, jako byla Jugoslávie, Polsko, Bulharsko nebo Východní Německo. Pro řadu pracujících však i taková dovolená představovala příliš nákladný podnik, a tak trávili dovolenou v Československu po kempech, na chalupách, nebo v rekreačních střediscích ROH. Jak taková dovolená vypadala, ukazuje nová výstava Hurá léto v Muzeu Hlučínska. Těšit se můžete na přehršel retro exponátů, které nejednomu z návštěvníků jistě připomenou časy bezstarostného mládí. Protože je výstava určena i dětem, tak se bohužel nedozvíte, proč jezdili dědeček s babičkou do NDR, aby tam mohli trávit dovolenou v duchu FKK, ale i tak se jedná o téměř vyčerpávající tematizaci dovolené a cestování za socialismu.

Výstava byla připravena ve spolupráci s Muzeem Náchodsko a Ostravským muzeem a potrvá do 28. září 2021.

Koncert v kostele je zážitek

Tradičně velkolepou hudební přehlídku nabídne ve dnech 3. – 28. září 2021 již 18. ročník **Svatováclavského hudebního festivalu**. Náš největší mezinárodní festival duchovní a tzv. staré hudby opět rozezní kostely celého Moravskoslezského kraje díky obdivuhodným 31 koncertům. Jedním z tradičních festivalových míst je rovněž obec Ludgeřovice, kde v nádherném *kostele sv. Mikuláše v neděli 19. září od 15:00 hod.* vystoupí vynikající ukrajinský mužský vokální soubor **Orpheus** vystupující a cappella. Za dobu své existence získal celosvětové renomé díky své neutuchající touze propagovat ukrajinskou národní hudbu a také vznešené pravoslavné ortodoxní zpěvy. Základ jejich interpretace stojí na slovansky tradičním plném tónu, jejich programy se vyznačují i neotřelými aranžmá a kombinacemi hudebních stylů. Sbor disponuje extrémně hlubokým mužským hlasem (basso profundo), který naplňuje ideál provozu pravoslavných liturgických zpěvů, kdy jeho specifický zvuk evokuje hloubku a tajemnost Boží podstaty. Na mimořádný koncert v chrámových prostorách, který se koná pod záštitou starosty obce Mgr. Daniela Havlíka, se můžete těšit díky Svatováclavskému hudebnímu festivalu (www.shf.cz) a finanční podpoře obce Ludgeřovice.

Vstupné: 250 Kč / 180 Kč (student, senior 65+, ZTP) / 50 Kč (ZTP/P, děti do 15 let)

Kancelář Svatováclavského hudebního festivalu, z.s.

shf 2021

svatováclavský
hudební
festival

18. ROČNÍK
03–28/09/2021

Orpheus

19/09/2021 / 15.00

LUDGEŘOVICE
KOSTEL SV. MIKULÁŠE

Pravoslavné
sbory

ZA FINANČNÍ PODPORY

OSTRAVA!!!

ADRIANĚSTVO
KULTURY

Město Písek
Kultura Ol

DĚKUJEME

LUDGEŘOVICE

www.shf.cz

Ministerstvo výrazně podpoří živou kulturu!

Vážení občané Ludgeřovic, léto máme v plném proudu a s postupným rozvolňováním vládních opatření se povedlo oživit a přiblížit Vám i živou kulturu. Můžete navštívit památky, festivaly, koncerty, filmová a divadelní představení či jiné kulturní akce, které neodmyslitelně patří ke společenskému životu. I přes stávající opatření se Vám snažíme co nejvíce zpřístupnit kulturu – bezpečně, ale s co největší mírou prožitku. Podporujeme jak online podoby různých akcí, streamy či live přenosy, tak také „živé“ akce, po kterých je opravdová žízeň a chuť.

Během srpna a září budeme vyhlašovat dotační tituly na podporu kultury v obcích, městech a krajích.

Spolky si budou moci zažádat o finanční podporu na akce, festivaly i pravidelnou činnost. Určitě sledujte webové stránky ministerstva kultury, kde se dozvíte více o podmínkách titulů i termínech.

Dovolte mi Vám popřát krásný a kulturou nabitý průběh léta. Všichni zpěváci, tanečníci, herci, ale také průvodci a další umělci se těší na Vaši návštěvu, neboť jste to právě Vy, kvůli kterým má jejich práce smysl.

*Jiří Vzientek, náměstek ministra kultury
jiri.vzientek@mkcr.cz*

ZÁKLADNÍ ŠKOLA

Ocenění u příležitosti Dne učitelů 2021

Blahopřejeme našim p. učitelkám Mgr. Ondřejce Langrové a Mgr. Mileně Svrčinové k ocenění u příležitosti Dne učitelů 2021 za jejich mnohdy nelehkou práci. Slavnostní ocenění proběhlo dne 24. června 2021 na Městském úřadě v Hlučíně.

Gratulujeme.

zleva – Mgr. Ondřejka Langrová, Mgr. Milena Svrčinová

Srdečně Vás zveme na

SLAVNOSTNÍ OTEVŘENÍ

nástavby školy

a řemeslných dílen

Těšíme se na Vás!

nafukovací haly

31. srpna 2021 od 15:00

SPOLKY

Vítání léta

Členové Klubu důchodců Ludgeřovice radostně a ve velkém stylu přivítali letošní léto.

A není se co divit, kvůli virové pandemii se téměř rok nesměli scházet. A tak 25. června se na moštárnu ludgeřovických zahrádkářů odpoledne sešli ve velkém počtu na tradiční vítání léta. Vládla pohodová atmosféra, počasí přálo, bylo veselo. Prostě paráda až do pozdního večera.

účastníci akce

účastníci akce

AV.

Delegace hasičů na Slovensku

S ohledem na rozvolnění restrikcí část hasičů navštívila partnerský sbor.

Liptovská Kokava. Malá vesnice poblíž Liptovského Mikuláše v Žilinském kraji s téměř tisícovkou obyvatel. Někteří z nich jsou už dlouhá léta našimi přáteli. Děje se tak díky partnerství našich hasičských sborů. I do této družby však promluvil pandemie. S partnery jsme se neviděli více, než rok. Proto jsme s povděkem přijali jejich pozvání na první červen-cový víkend.

Datum vyšlo tentokrát parádně, jelikož díky omezením a pravidlům na Slovensku, by nyní byla návštěva opět komplikovaná. Kontroly, uzavřené některé přechody, či povinná karanténa po příjezdu se nás tak netýkaly. Mohli jsme se věnovat příjemnějším věcem. Po té dlouhé pauze byla k diskuzi spousta věcí.

Hlavním bodem víkendu byla tamější hasičská soutěž v požárním sportu. Ta už byla zařazená do místní hasičské ligy, takže se soutěžilo o poháry, ale také o body do tabulky. Při této příležitosti jsme se setkali také s okresní ředitelkou profesionálních hasičů v Lipovském Mikuláši. Již tradičně jsme také na obecním hřbitově uctili společně památku zesnulého bývalého velitele dobrovolných kokavských hasičů. K soutěži pak nutno říct, že domácí půda se letos neosvědčila. Oba týmy, jak mužské, tak ženské družstvo, svůj pokus nedokončily. Pro nás byl však zajímavým zpestřením spíše podvečerní neoficiální program. Dostali jsme nabídku vidět naživo medvědy ve volné přírodě. Kousek od obce se totiž medvědi volně pohybují a místní již znají jejich místa výskytu. Samozřejmě jsme je sledovali spíše dalekohledem z bezpečné vzdálenosti. I tak to byl dobrodružný zážitek např. oproti zoo. Hasiči z Kokavy nám další den také představili zrekonstruovanou hasičskou zbrojnicí. Také oni volili variantu garáže pro parkování techniky a v dalším patře pak zázemí pro svou činnost. Je

nástup týmů před soutěží

rekonstruovaná zbrojnice

zde možnost ubytování, zasedání v menším počtu a také sem, stejně jako my, přesunuli svou kancelář a úřadování, aby neměli šanony ve svých domech, ale na jednom místě. Zbrojnice je sice menší, protože druhé vozidlo, cisternu, parkují hasiči opodál v jiné budově. I tak skrývá nové možnosti pro tamní sbor. Včetně sprch a sociálního zázemí.

Neoficiálně jsme také navštívili třeba Štrbské pleso a starosta Kokavy nás také pozval do svého úřadu. Rovněž tuto budovu jsme s povděkem navštívili. Byla to naše poslední zastávka před odjezdem domů. Vzájemně jsme si vyměnili upomínkové předměty. Starosta nám daroval knihu o historii a současnosti obce. Poté následovalo rozloučení a zhruba 3,5 hodinová cesta zpět domů.

Ing. David Lange

Táborové chvění

V neděli 25. července odstartuje náš letošní tábor. Děti se snad těší, vedoucí jsou rozechvění z těšení i ze starostí z posledních příprav. Už několik týdnů probíhají brigády na novém tábořišti. Letos jsme našli místo na břehu řeky Osoblahy. U naší louky je to zatím spíše říčka. Skauti na ní postavili dvě hráze, takže koupání je zde prvotřídní, voda osvěžující a plavání proti proudu posílí svaly. Okolní les je pestrý, mnoho druhový, ani tajemná skála nechybí.

O víkendech mužská část vedoucích s notnou posilou skautů a skautek vykosila a vyřezala břeh, aby byl k vodě vůbec přístup, bylo třeba také připravit tyče na naše nové teepee a tak se řezalo, tahalo z lesa, odkůrovalo. A když tam ženská část vedoucích vyrazila na obhlídku terénu, byly už tyče i se stožárem nachystané na hromadě.

Čeká nás první tábor s naším vlastním vybavením, které jsme si mohli koupit díky dotacím i přispění obce Ludgeřovice, za což moc děkujeme. Jsme zvědaví na novou kuchyň s novým nádobím, jídelnu, umývárnu i kadibudky (u jejichž natírání se zase skauti, skautky a Libomor pěkně zapotili).

Náš pobyt zahájí starší děti a po dvou týdnech je vystřídají světlušky a vlčata. Dny v náruči přírody, kdy vykročíme z našeho komfortu a pohodlí, nás snad přivedou blíže k sobě navzájem, k sobě samému i blíž k Bohu.

příprava tábora

Skauti Ludgeřovice

SOCIÁLNÍ

Klientům sociálně terapeutické dílny slouží nový lis

Zbrusu nový lis na keramickou hlínu už využívají klienti sociálně terapeutické dílny v Ludgeřovicích. Naše Charita ho pořídila za 13 tis. Kč z výtěžku letošní Tříkrálové sbírky.

Lis klientům usnadní válení hlíny při tvorbě aplikací na naše květináče a mísy, ale i výrobu malých i velkých zápichů a zejména tříkrálových placek pro koledníky, kterých se každý rok modeluje na 1 300. Do dnes tuto aktivitu zvládalo jen pár těch nejšikovnějších, ale s litem se budou moci zapojit i ti fyzicky či manuálně méně zdatní. Pro mnohé z nich je obsluha jakéhokoliv stroje velkou výzvou a my jsme rádi, že si za naší podpory mohou vyzkoušet něco nového, jiného a rozšíří si tak své dovednosti a obzory o kousek dál.

Letošní ročník Tříkrálové sbírky silně poznamenala epidemie koronaviru. I přesto, že koledníci nemohli vyrazit do ulic Hlučína, podařilo se díky online koledě a zejména pokladničkám na veřejných místech vybrat více než 1,7 milionu korun.

práce na lisu

vylisované pláty hlíny

vytlačování vzorů do vylisované hlíny

Mgr. Tereza Kupková
*vedoucí sociálně terapeutické dílny
Charitní domov sv. Mikuláše*

ZAJÍMAVOSTI

Pohřební zvyklosti dříve a dnes

Pan Rudolf Kaňa z ulice Na Kopaninách mi ukázal fotografii pohřebního průvodu:

pohřební průvod

Průvod šel po ulici Markvartovická směrem ke kostelu. Byl pořízen v okamžiku, kdy procházel kolem domu, který tehdy patřil paní Menšíkové. Vpředu je vidět část obchůdku pana Šimona, který prodával různé drobnosti, jako byly tužky, sešity, vodové barvy, nitě atd. Zřetelná je i cedule s nápisem Šimon. Snímek musel být pořízen těsně před rokem 1950, kdy ještě nebyl na vozovce asfalt, ale „kočičí hlavy“, nebyly chodníky s obrubníkem a komunisté ještě „neznárodnili“ živnost pana Šimona. Není mi jasná jedna věc. Po roce 1945 měly Ludgeřovice velký nedostatek školních učeben, učilo se v provizorních místnostech, které sloužily až do otevření nově postavené současné školy. Byly proto zřízeny dvě učebny v rodinných domcích a to jedna právě v domku paní Menšíkové a druhá hned vedle u pana Staňka. Z fotografie není jasné, zda tam tehdy třída skutečně byla. O době pořízení svědčí i přísně smuteční oblečení účastníků. Podle družiček v bílém to byl s největší pravděpodobností pohřeb mladého svobodného člověka. Vpředu je vidět i kus zadní části pohřebního vozu s rakví. Vůz byl tažen koňmi. Před nimi ještě mohla být dechová hudba, ministrant s křížem. Úplně vpředu pak určitě šel místní človíček, něco mezi bezdomovcem, podivínem a tulákem, pan Alois Hořínek, který málokdy chyběl.

Na snímku vzadu vpravo je ještě dům pana Steinhoffa (přejmenování z příjmení Slavík). Tento dům už dávno neexistuje, je zde postaven dům nový. Na snímku není vidět žádné za-

parkované auto. Vše svědčí, že je to hodně starý snímek. Možné ovšem také je, že je z doby po roce 1966, kdy se už učilo v nové školní budově a třídy „u Staňka“ a „u Menšíka“ se už nepoužívaly a silnice před nimi byla tak poničená, že vypadala jako z doby „kočičích hlav“. Snad se najde pamětník, který by věděl, koho a kdy tehdy pohřbívali.

Tato fotografie mě inspirovala k zamyšlení nad tím, jak se pohřby za posledních asi osmdesát let měnily.

Po skončení druhé světové války byli exhumováni padlí vojáci, provizorně pohřbení na polích a zahradách, a řádně pohřbeni, ti sovětské na jejich hřbitov v Hlučíně, ti němečtí do společného hrobu na ludgeřovickém hřbitově a to bez jakéhokoliv obřadu.

Pohřby zemřelých občanů z celé ludgeřovické farnosti, tj. také z Markvartovic a Petřkovic, končily po obřadu v kostele na ludgeřovickém hřbitově. Pohřbívalo se do země, pohřeb žehem byl lidmi vnímán jako hříšný, konal se jen zcela výjimečně. Tehdy ještě byla na hřbitově plotem oddělená „neposvěcená“ část pro bezvěrce, sebevrahy a nepokřtěné děti, ale už se nepoužívala a později byla zrušena. Lidé tehdy ještě velmi dbali, aby každý před svým skonem přijal od kněze „poslední pomazání“. Prostě vše se odbyvalo přísně v katolickém duchu. Za zemřelé členy rodiny se také přísně dodržovalo černé smuteční oblečení, za rodiče celý rok, za prarodiče a sourozence půl roku atd. Mladým se to už tehdy vůbec nelíbilo a bouřili se.

Nebožtík zůstával až do dne pohřbu v otevřené rakvi doma. V naší části obce zašli pozůstalí do dílny stolaře Tomečka v ulici Stolařská, kde si zapůjčili dva stojany pod rakev a šest černě natřených masivních dřevěných svícňů, které postavili kolem rakve a na nich zapálili svíce. Pokud nebožtík zemřel doma, koupili si rakev ve skladu rakví na ulici Hlučinské naproti ulici Stolařské. Pokud zemřel v nemocnici, přivezla ho domů v rakvi pohřební služba. Každý podvečer se u rakve sešlo několik členů rodiny a známých a modlili se růžence.

V den pohřbu se lidé seřadili do průvodu, který vypadal obdobně jako na úvodní fotografii. Zemřelý byl v zavřené rakvi naložen do pohřebního vozu (ten byl později stále častěji nahrazován autem pohřební služby) a průvod se vydal směrem ke kostelu. Zejména když byl pohřbíván mladý nebo známý člověk bylo lidí v průvodu opravdu hodně. Tehdy ještě jezdilo velmi málo aut, takže průvody dopravu moc nenarušovaly. Už v šedesátých letech 20. století provoz na cestách natolik vzrostl, že pohřební průvody začaly velmi vadit, poslední pohřeb z domu, na který si pamatují, je z roku 1982, tehdy pohřbívali rolníka pana Huberta Porubu. Ustájený dobytek tehdy nešťastně bučel.

Průvody končily u schodiště ke kostelu na ulici Markvartovická, kde byla připravena nosítka na přenesení rakve do kostela. Chlapy na přenesení rakve do kostela a pak na hřbitov a také na spuštění do hrobu si musela většinou zajistit rodina. Byl-li zemřelý havíř nebo člen spolku hasičů, myslivců a podobně, nosiče dělali členové spolku.

V posledním čtvrtletí 20. století se zejména z hygienických důvodů postupně upustilo od ponechávání zemřelých do dne pohřbu doma. Pro ten účel byla upravena márnice u hřbitova. V den pohřbu se zde rodina a přátelé se zemřelým rozloučili a průvod s rakví na nosítkách pak přešel do kostela.

Pohřební služby se postupně zdokonalovaly včetně nosičů a úplného organizačního zajištění pohřbu.

V současném století je rakev se zemřelým před pohřbem pohřební službou přepravena přímo do kostela. Rakev je až do začátku obřadu otevřena.

Účastníci pohřbů už zdaleka nebývají oblečeni v černém, je jich stále méně. Výrazně přibývá pohřbů žehem, přibývá i případů, kdy se žádný pohřeb nekoná a je nahrazen „rozloučením v úzkém kruhu rodiny“. Prostě zvyklosti se výrazně mění.

AV.

Prajzské okénko Hedviky Jandové

Prazdninove hry

Vysvědčení se uložilo do kredenca a oblekly jsme trenky, tričko a jarmilky. Enem ty starší děvuchy měly sukenky, no my byly mladší. Už rano se čekalo na dobrý napad, na co se bude hrát. Vítězily princezny, stačilo dat na hlavu kus gardyny nebo firhanku a učeťáč z kopca, až to fest vlalo. Nadole jsme se rozvalily kolena, které nam oma polela špiritusem a za chvílku nas to přešlo. Dobrá hra byla na doktora. Sadisti se na nas vyřadili, bo tetanovka byla šleh přes kity pořadnu pokřivu. Měly jsme bobolce po rukach i nohach, ale citily jsme se zdravi. Na cestě se vařilo z mechu, travy, klacku a prodavalo se od rana do večera. Penize byly listy ze stromu. Na cestě se dalo kaj co ochutnat, zaječi zeli, tvaružky, srdička a některé děcka jedly i hněde uhli z hromady před chalupu. Rady jsme se brodily potokem, který byl pro nas, tajak bystřina z hor. Do sklenky se sbíraly potoční mušle, které sezobaly naše kury a z noh jsme sundávaly pul hodiny pijavice. Seděla jsem na břehu potoka a robila fajny věneček a zdalo se mi, že trava dneska fest picha. No to asi stovka červených mravencu se oblibila moje trenky. Řič ani pavian a obrovsky ryk čekal moju dobrou omu. To to palilo, seděla jsem v lavoře s žimnu vodu cely den.

Bazen

V letě o prazdninach, jak bylo velke horko, jsme doma prosili, abysme mohli ku vodě. Nejblíž bylo ku Opě pod Bobrovnikama. Kusek chleba, čaj nebo voda se šťavu do bandasky a šlo se. Ku rybníku a do kopca a bylo horko jak byk, čaj jsme skoro vypili. Cesta trvala hodinu a pul a potom hned do řeky. Lezli jsme tam se strachem, bo plavat žaden neuměl. Pokus o splyvani, odraz jednu nohu ode dna a hruza v oku. V Opě byla u kraja voda nad kolena, ale dale už to bylo pro mamlasy na iste utopeni. Byly tam i prudší spodni prudy. Moc jsme chtěli všeci fajně plavat, ale žaden nas to nenaučil. Tata se vody bal a mama měla furt robotu a tež to neuměla. Tuž po paru hodinach namačani v Kravim dole jsme zas valili celi spařeni dodom, bo žaden z nas neměl sluneční bryle, čapku na hlavu nebo, nedej bože, jakesi pomazani proti spaleni od slunka. Ve škole povinne plavani nebylo. Žaden kroužek, enem fotbal, pingpong, pionyr a naboženstvi. Tež placena hudebka pro talentovane. Tuž odbornici nam devaťakum pravjeli, že kdo chce, može se starat o mladší kamarady. Tych děcek jsem asi měla z domu furt malo, tak jsem se přihlasila. Dva razy do měsica jsem měla v pionyrů deset děcek ze šeste třídy. Chodili jsme do lesa, hrali hry. V zimě jsem dostala napad, že pojedeme do Ostravy na bazen. Sraz u lokalky, dvě koruny na jizdenku a pět kaček na vstupenku. Svačinu do kapsy, ručník a předpotopni plavky. To bylo jasne. Přišlo sedum pionyrů a ja byla duležitá ani opravdicke učitelka. To mi šlo. Synci mně v bazeně vubec neposluchali, ryčeli, litali dookola, z kraja skakali do vody, bo někteří pěruni už uměli plavat. My s děvuchama jsme ticho splyvaly v plytke vodě a aji nam to trochu šlo. Naraz jsem ruky i nohy měla na hladině a přeplula jsem ani žaba bazen napříč. Z ničeho nic. Pionyrři mi aji zatleskali. Dostala jsem odvahu. Šla jsem po dně ku te pulce pro plavce. Jedna z tych rozjařených děvuch mi skočila kolem krku cela rozesmjata a už jsme obě sjižďaly po hraně do

hlubky. Žabičkovane plavky mi strhla ku pasu. Pěruna se mně držela rukama ani klišť a obě jsme lykaly tu břitku chlorovanu vodu. Tuž akurat jsem se naučila plavat a už mrtva? Ještě, že jeden zdatný pionýr, synek od rany nas zahlednul, potopil se a obě nas lapnul za kravatel a vyzdvihnul nad hladinu, kaj se přece enem lepší dychalo. Obě jsme grcaly a pluvaly tu hnusnu chlorovanu vodu. Ten den jsem už do bazenu nevlezla, bo jsem kuckala. Tuž plavat i zachraňovat jsme už uměli, tak na lokalku číslo jedna a dodom. Ta, co mně skoro utopila se pozdější vydala za toho pionýra, co nas obě zachranil. Tak to chodí mezi luďama, no ni?

Vlakem do Bulharska

Praví se „jel ani urvány vagon“. Tuž my tak jeli kdysik vlakem do Bulharska. V posledním vagoně, který byl přidělen robotným ostravským chacharum, a který vypadal, že každou chvíli opustí glajzy, jsme jeli s mamu a partyju ku mořu. Už náš ota chěl zažít mořo, byl to sen haviřa, ale viděl ze Svateho Hostyna enem zvlněny lan obila a to tak bylo všechno, co mu život dožičil. Mama měla čtyři děcka, volnu jizdenku do zahraničí a zaplacených pět lužek. Penize nazbyt nebyly, ale všeci jsme se radovali, že jedeme ku mořu. V kupe bylo šest uzkyh lehatek, my starší jsme spaly pod vyhrátým plechovým dachem, kaj se špatně dychalo a jak to vlak řezal v zatačkach, tak jsme se přivazaly, abysme se nevyměnily za jizdy místa. Poslední lehatko obyvala cuza roba, která furt cošík čpala a robila nam chutě. Voda ve vlaku došla po paru hodinach, no naša prozřetelna mama nam přetřela gemby namočenou plenu a bylo po hygieně. Čaj skoro došel, tak nam kondukteř předával jakesik sodovky. Fajnule z druhe partyje se obuly uštrykovane ružove papučky z chemlonu, bo do vlaku se to pasuje. Enem ty zachody nevypadaly na kulturní zažitek. To se neda ani opisat, nedej bože tam vejít v papučkach. Cesta sama o sobě byla zajímavá, bo se jelo podél Dunaja, viděli jsme Železne vrata na hranici mezi Rumunskem a Srbskem. Bylo to tam nasvíceno, ani na divadle, uplny zazrak a fájne na podivani. Strašidelne byly hory v Rumunsku, přes ktere se jelo v noci. V jednom místě se stalo šest hodin, muselo se čekat. Na jedné vysoké hoře byl navrchu kříž osvěcený měsícem a to jsme všeci pořikali, abysme dojeli fájne na místo. Tam už to znali Rumuni z dědiny, naskakali do vlaku a kšeftovali s cigaretlama a pivem, chčeli bonbony. V našem kupe to vypadalo ani v rumunské osadě, tak nam dali pokuj. Měli jsme strach, že zysta, kukla chleba a kilo syra nam něstykně, ale v noci se chvalabohu něji. Vodu do vagonu dolevali enem na větším banhofu. Poslední nudne hodiny jsme jeli mezi polem s kukuřicu. Po třicetišesti hodinach jizdy po glajzach jsme dojeli do Varny. Špinavi a vysušení tajak tresky, ale vysmjati jsme hledali autobus a konečně dojeli na místo. Čekala nas ospala dědinka v kopcu, mořo nadole, hyc tajak v pekle. Ubytování jsme byli v rodinné vile. Cela bulharská rodinka byla o prazdnicach přivřena v chlivkach na zahradě i s omu a oslem. Vybavení domu bylo take předpotopni. Sošky, tepichy na stěnach, v siní plynový vaříč, na oknach papiry. Mama pravjela, že v take hrobce spat nebude a papiry strhla. Druhy den pochopila, čemu tam byly, bo naraz se do izby navalilo huste horko. Mamě se neodporuje, no ni? Sprchovali jsme se venku pod zavěšenou bečku s vodu a za firhankem. Zachod byl tež venku a rarita byla, že použitý papír se pokladal do takeho kominku a zapaloval sirkama. Každou chvíli to vypadalo ani v kremačce, černý papír lital v luftě a hnojil tomaty na zahradě. Celych osumnact dní jsme jedli domácí francuzské polevky, paštiky, jogurty a bily chleba. Vajíca a zeleninu předávala pani domácí, v obchodě měli enem olej a konzervy. Ja, aji mořo jsme viděli a celi šťastni jsme tam byli od rana do večera. Mama nas namazala slunečnicovým olejem, malým dala na hlavu kapesníky a lehla na staru cichu. My skakali ve vlnach a co chvíli nam spadnul horní díl plavek, pro obveselení publika. Braška se nam raz ztratil, sednul do vykotlaného stromu na pláži a robil s děckama babovečky. My jsme všeci poznali, co je čista hruza,

jak jsme ho hledali a divali se na to šire mořo. Jak jsme synka našli, tak jsem neměla ani sílu ho ztřískat, bo jsme od radosti plakali. Čas uběhnul. My spalene, se skuru vyžranu od soli, černe ani stare indijanky, vyzable a šťastne jsme zas jeli tym vlakem dodom. Mirne slunečko, dobre jídlo, zlate Ludgeřovice.

Brigada

Bylo čepke leto roku 1969. Za každym křakem stal Rus a to ni ten chrobak s malym er, jak by se kdo moh myslet. V lese nad našima rybníkama bylo ten rok plno malin a hřibu. Tuž jsme popadli košíky a šli. Zlekli jsme se, bo jsme viděli vprostředku lesa vojensku zakladnu s autama, stanama, flintama a Rusama v zelenych maskáčach. Učekali jsme dodom, až se nam za piatama kuřilo. Museli jsme s tym žít, byli jsme moc mladí a brali jsme to jak to přišlo. Tež jsme chtěli mět fajne oblečení a na to nebyly peníze, tak jsem se přihlásila na brigadu na žniva. Naša fajna ludgerska fara byla ze strany od cesty zneužita, bo statek se tam зробil pobočku. Staly tam zemědělske stroje, traktory, stodola se sušičku, kancelaře a všelijaky maras, co ku temu patřil. K našemu svatostanku to pasovalo asi tak, ani by se fajna roba ve stříbrnym klajdě vzala na hlavu hrnec s kobzolama. Tuž dali mi hned robotu jak jsem rano přišla v tričku, kratasach a paskačových sandalkach za třicetpět korun. Umyla jsem všecke okna na färe, ktere eště neviděly vodu a byly slepe od marasu, lopatu jsem přehazovala semena z řepky, aby nezplesnily. Každá chvila byla využita. Přijel traktor s vlečkou, přivez ledek v padesatikilovych pytlach a ty jsme složily s pomocu šikovne robky pod dach. Dodom jsem přišla strhana jak prvši hamlary. Kolem fary přibrzdžovala lokalka, synci vyskakovali za jizdy, popiskovali na mladu děvuchu, bo se jim podobala, byla mlada a robila s lopatu. Stala jsem ve stodole a čekala na prvši varku obili z pola, bo jsem ho měla nahazovat na pas u sušičky. Atmosfera jak „Tenkrat na Západě“. Vysypali mi vlečku na nohy a nešíkovně mi to shodilo sandál pod tu hromadu zrní. Nic jsem se z toho nerobila, bo to odhažu a bude, no ni? Miž jsem polovičku dala na pas, už tam byla druha varka. Chlopi pravjeli, že tak to bude tahem čtrnact dni. Podel štreky a bosky jsem šla dodom. Každý den to same a osiny jsem myla denně hodinu, bo pichaly, ani skelna vata. Za čtrnact dni jsem zarobila čtyři stovky, kupila se nove sandale, sukňu a lakovanu tašku, tajak ve filmu Rebelove. Včil jsem mohla začnut uživat prazdnin, tuž že by v lese?

Indiani

Cela naša partyja už jaksi porostla a přestalo nas bavit hrät hlupe hry. Na města, skovku a skakani panaka. Zkušali jsme všelijake zažitky. Mama nam dovolila spani s kamaradkama v chlivku na šeně, kaj jsme poznaly, co je opravdicky strach. Oblekly jsme teplakovky, přikryly se starymi dekami a žibř jsme vtahly dovnitřku, bo aby nam tam žaden nevlez. Potem jsme se vypravjaly strašidelne příběhy. Beztak kolem litalo plno myši a pavuku a to jak bych věděla včil, tak tam nestřím ani ruku. Šeno všudy pichalo, byla nam zima a jak nam kdošik zabuchal na dach, tak jsme přestaly dychat. Nad nama haluz shazovala letní jabka a nam dluho trvalo, miž jsme to pochopily. Celu noc jsme slezaly nadul vyprazdňovat močak, žibř zas šel zpatky a s baterkama jsme počichu obchazaly zahradu. Zlekli jsme se, bo peň naši stare hrušky svičil. Zazrak. Potem rano nam mama pravjela, že stare dřevo baj fosforeskuje. Zašmakovalo nam zaživat take dobrodružství, bo jak jsme v kině viděly toho zasmušileho Vinetua a odvažneho Oldu Šetrhenda, tak jsme se zamilovaly ani hlupe. Kupovaly jsme kartky v trafice, kaj byli všeci herci vyobrazení. Nebyl pamatník, kaj bych Vinetua nenamalovala. Tež jsme chtěly prožívat to, co un, bo byl taky krasny a uslechtily. Robily jsme čelenky z šlajfky od taty. Za našu štreku bylo to spravne místo ku bojum mezi bilyma a apáčama. Enem všeci chtěli byt akurat indiani. Raz jsem byla Hatatitla, raz Nšo-či. Na Vinetua mu-

sela byt zkuška odvahy. Statečnu kamaradku, která se nechala dobrovolně přivazat ku slivě, jsme po zemi dokola obsypali suchu travu a tu jsme zapálili. Musela se honem odvažat a učekač. Za ňu jsme ještě střílali z luku šipy. Zaraz jsme se vystřídaly, bo všecke jsme chtěly byt aspoň chvilku mučene, tajak Vinetu. U teho jsme jodlovaly a robily taky kraval, jak ti nejvykonnější komanči. U vedlejší slivy byl zaparkovany kočarek s malym brachu, který předtym fajně spal a potom tež ryčel ani indian. Tak luky přes rameno a perdy dodom, bo plenky byly zajisto plne. Hrat na indiany nam vydrželo dluho, miž přišla puberta. Žadneho nezajimalo, že film byl natočeny v Jugoslavii, a že tam pozdější aji pojedu. Ta překrasna příroda, hory a muzika se nam fest podobala a měla na nas ohromny vliv. Jak nam teho pomalovaneho krasavca zastřelili, tak ryčelo cele kino.

INFORMACE A OZNÁMENÍ

Jubilanti – červenec 2021

Valeska Janečková	98 let
Markéta Jurčková	91 let
Aloisie Halfarová	90 let
Rudolf Kaňa	85 let
Ingeborg Bartusková	80 let
Willfried Bartussek	80 let
Marie Maloňová	80 let
Helga Weiperová	80 let

Všem jubilantům srdečně blahopřejeme!

Vítání občánek

Obecní úřad Ludgeřovice obdržel anonymní dopis, který kritizoval, že se akce vítání občánek 19. června zúčastnili rodiče s dětmi, kteří nebydlí v naší obci, a přesto se vítání občánek zúčastnili.

V minulém červencovém čísle zpravodaje v článku *Vítání občánek* byly uvedeny podmínky, které musí splňovat rodiče, aby se se svým dítětem mohli vítání občánek zúčastnit.

Pro informaci tedy **opět** uvádím, že rada obce rozhodla, že vítání se mohou zúčastnit rodiče se svými dětmi, které se **narodily během posledního roku**, a které v době narození **měly a stále mají trvalý pobyt v Ludgeřovicích**. Dítě získá trvalý pobyt narozením (§ 10 odst. 3 zákona č. 133/2001 Sb., zákona o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel).

Tuto podmínku všechny vítané děti splnily.

Vlasta Bortlíková, matrikářka

SPORT

Giulietta & Romeo Half Marathon

Po roce a půl jsme se konečně dočkali. Hranice se otevřely, a tak můžeme vyrazit na další běžecký eurovíkend. Kam? Do italské Verony za Julií a Romeem. Dne 13. června se tam totiž běží půlmaraton, který nese v názvu jejich jména.

Z Ludgeřovic vyjíždíme o den dříve. Cesty jsou překvapivě prázdné a 1 010 km dlouhá trasa přes Vídeň-Graz-Villach-Benátky uběhne nečekaně rychle (čti za 9 hodin). Přesně ve 13:30 parkujeme u apartmánu a přebíráme klíče od domácích. Venkovní teplota se dostala přes 30 °C, takže vybalujeme dle priorit. Piva musí co nejdříve do mrazu. Zbytek věcí necháme v batohu a pouštíme se do těch teplejších kousků, které se nevešly do lednice. Svět začíná být veselejší. Je ale na čase vyrazit ven a začít poznávat Itálii. Nedošli jsme daleko. Po 50 metrech nás spolkla místní italsko-čínská restaurace. Nebránili jsme se. Zkoušíme první dobroty a pijeme první džbáněk vína. Kombinace nevyspání, tepla a nadměry tekutin nás začíná unavovat. S únavou zabojujeme a jdeme si vyzvednout startovní číslo na zítřejší běh. Při vstupu do areálu nás důrazně upozorní na nošení roušky a změří nám teplotu. Bereme startovní čísla a mizíme co nejrychleji zpět na pokoj. Konkrétně do kuchyně, do mrazáku. Zkoušíme další pivo a zahajujeme podvečerní siestu. Netrvá dlouho. Dnes je v plánu projít centrum města a sejít se s bývalou kolegyní od Valdy, která žije už pár let ve Veroně. Po šesté vyrazíme asi dva kilometry k amfiteátru. Sraz máme v jedné z mnoha hospůdek. Dáváme pět piv. Tedy jedno v ceně pěti českých. Zapišeme si tipy, kam zajet po závodě a pak vyrazíme projít historické centrum. Večer začíná město ožívat. Procházíme se uličkami, přecházíme mosty a kilometry přibývají. Přibývá i únava a čas na hodinkách. Chvilí před desátou večer se dostaneme na pokoj. Lupneme pivo/a a začneme uvažovat o rumu. Ten nakonec zůstane poměrem hlasů 3:1 uzavřen. Nepokouším se zvrátit hlasování, zítra bychom mohli zvratet pro změnu rum. To nechceme. Ráno se chválíme za dobré rozhodnutí.

Čekali jsme, že nás probudí libá vůně snídaně. Nestalo se. Asi chyba v překladu s místním domácím. Z KPZ vybaluji zlaté dědictví – Májku. Bageta je místní a snídaně je na světě. Chvilí před odchodem se objeví domácí se snídaní. Neodoláme a najíme se více než bychom měli. Z důvodu covid opatření se startuje ve vlnách po 500 běžcích. Náš čas přichází v 8:20 hod. Stihli jsme to opravdu na poslední chvíli. Nepočítali jsme s tím, že bude potřeba vyplnit covid formulář a projít měřením teploty. Na startovní čáru tak doslova dobíháme a stíháme jednu rychlou fotku. Netrvá dlouho a běžíme už naostro.

Valda a David na trati

Hodinky mě na dnešek ukazují trénink 8 km v tempu 6 min/km. Vzdálenost ani rychlost však nelze akceptovat. Dnešní teplota má atakovat 32 °C, takže není na co čekat. Jdu do toho po „homoláčsku“, tedy naplno a uvidím, kolik vydržím. Mám k tomu výborného vodiče, Valdu Schuberta. Ostatní kluci Martin Popek a Jirka Bystřičan do toho jdou s větší rozvahou. Běžíme v tempu 4:50 min/km a proplétáme se mezi běžci. Očividně startují v naší vlně různé výkonnosti běžců. Snad už na třetím kilometru tak začínáme potkávat první chodce. A na tom čtvrtém zpomalíme i my. Je tu první občerstvovačka. Bereme láhev s vodou. Menší část hodíme do sebe, tu větší na sebe. Hned se zase běží o něco lépe. Na řadu přichází historické centrum a také řeka Adige, která městem protéká. Po Pádu je druhou nejdelší řekou v Itálii. Podél řeky to alespoň trochu sem tam foukne. Postupně tak nabíráme vítr do plachet. Valda asi o něco více, a tak se začíná vzdalovat. Nechám ho plout. Cesty se rozdělily zhruba na devátém kilometru. Najednou mě to z ničeho nic neběží. Maratonská zeď v půlce půlmaratonu? No to snad ne. Nohy s hlavou uzavřou kompromis na tempu kolem 5:15 min/km. Třináctý kilometr a další občerstvení. Vodu si liji na hlavu a přes tričko a trenky se mě dostává až do ponožek. Už ani ty nohy nejsou v suchu. Osvěžení však pomohlo a začínám se konečně kochat okolím. Polovina závodu je za mnou a nějak to prostě půjde. Centrum se začíná přibližovat a s ním se začnou objevovat první diváci. Škoda, že až teď. Největší šrumeček je u amfiteátru, který tady stojí od roku 30. Poslední tři kilometry do cíle. Začínám zrychlovat a nabírat tempo ze začátku závodu. Kolem se ozývají sanitky. Křeče, mdloby a vyčerpání. Těsně před stadionem to vypadá jako ve vojenském lazaretu. Nechybí invalidní vozíky a infuze. Rychle pryč. Video ze závěru závodu nemám, takže můžu napsat, že poslední kilometr sprintuji. Dobíhá se na fotbalový stadion Bentegodi, který je domácím hřištěm pro místní prvoligový klub. Nezní tady však nacistické pokřiky a rasistické výhrůžky, kterými jsou místní ultras nechvalně známí po celé Itálii. Dnes se všude ozývá pouze radost ze sportu a ze splněných snů mnohých běžců. A o tom ten sport přece je.

Do cíle dobíhám v čase 1:47:09 hod. – daleko ka svým osobákem. Beru celkové 1 152. místo z 2 752 běžců, kteří dokončili. Dva dny po druhém covid očkovaní, se zánětem šlach chodidel a v tom vedru to nebyl špatný výkon. Jsem spokojen. Stejně tak ostatní kluci. Valdu potkávám před východem ze stadionu. Vypadá unaveně. Spolu se odbelháme padnout pod citroník před stadion. Po chvíli se k nám připojí Jirka a netrvá dlouho a vidíme vbíhat na stadion i Martina. Super. Čekáme na něj pět, deset, patnáct minut, ale on nikde. Zkolaboval v cíli? Ptám se tedy telefonu. Martin žije a už si to kráčí na hotel. Tohle nemůžeme připustit. Určitě mu šlo pouze o přednostní pozice u lednice, kde je limitovaný počet

čtyři nejlepší Češi v Itálii

vychlazených piv. Martin je odvolán zpět na stadion a na hotel vycházíme společně s medailí a klubovou vlajkou.

Sprcha je skvělý vynález. Snad ten právě se sprchující nevyčerpá všechnu studenou vodu. Snad ten již osprchovaný nevypije všechno pivo. Jsme kamarádi, takže jsme se podělili o vodu i o pivo. Netrvá dlouho a vyrážíme do hospody. Džbáněk vína a pizza nemůže uškodit. Padá na nás únava, takže je nejlepší čas se zvednout a vyrazit. Jedeme půl hodiny do městečka Sirmione, které z jižní strany vbíhá do Lago di Garda. Jezero je nádherné, ale všude je spousta lidí. V půlce procházky skáče do vody i my. Tohle jsme potřebovali. Omládlí jsme o pár let. Pokračujeme dál kolem starého hradu až na samotný konec poloostrova. Tam je pláž Jamaica. Místo plné neřesti. To je nám cizí, takže odcházíme. Na zmrzlinu. Zpět na hotel přijíždíme kolem osmé. Večer nás čeká triatlon. Pivo – rum – víno. I v tomto závodě doběhneme všichni do cíle. Někteří až nad ránem.

Nedělní ráno je plné únavy ze všerejšího závodu. Nebo nám nesedla ta zmrzlina. Kafe a snídaně nás však probere úplně. Není nač čekat. Dnes je v plánu turistika v okolí jezera Garda. Přijíždíme do vesničky Malcesine a kupujeme lístky na lanovku. Ta nás vyveze prakticky od hladiny moře až do 1 800 m.n.m. Rázem jsme se dostali do jiného světa. Slunce nám svítí nad hlavou, a tak zvesela vyrazíme kupředu. Naplánovaná trasa odpovídá výšlapu na Lysou z Ostravice a zpět. Do větších akcí se dnes pouštět nebudeme. Místo Bezručovy chaty navštívíme v polovině chatu Grazini. Pivo nemůže chybět a k němu těstoviny pomodoro. Totéž zopakujeme v hospodě u lanovky. Místo těstovin přijde na řadu kafe. Lanovka

nás přesune dolů k jezeru, kterým ani dnes nepohrdneme. O šesté pak vyrážíme zpět na základnu. Večer nás čeká duatlon (rum došel). Zůstane však jen u první disciplíny. Ráno je totiž budíček ve 4:30 hod. Jdeme se před odjezdem ještě proběhnout. Příliš nadšení tento (můj) nápad nesklidil. Nezklamal

vycházející slunce nad koloseem ve Veroně

nikdo. Úterní ráno jsme si tak užili Veronu skoro sami pro sebe. Jaký to kontrast proti sobotnímu večeru. Nemůžeme přece odjet, aniž bychom viděli balkón, pod kterým Romeo čekal na svoji Julii. Verono díky, bylo to krásné.

David Bíbrlík
Běžecký klub Ludgeřovice

Dokola okolo kola

Ostrava – 12.07.2021

Zkusit se má vše, takže když se vyskytla možnost si zaběhat na atletickém oválu, neváhal jsem. Naposledy jsem tam nedobrovolně stál na základní škole v rámci tělesné výchovy.

běžci před startem – zleva: Viktorie Volná, Martin Popek, Radomír Březina, David Bibrlik

Březinou. Ten je aktuálním mistrem ČR na 800 m v kategorii 35-59 let. Nechybí ani ženské zastoupení v podobě Viktorie Volné, která si tak odběhne první závod v barvách klubu. Skrytý to talent, ale o tom později.

Na stadion přicházíme s dostatečnou rezervou. Běhy na 800 m jsou již minulostí a vše se připravuje pro start závodu na 5 000 m. V 17 hod. budou startovat ti rychlejší s očekávaným časem pod 20 minut, o půl hodiny později potom zbytek. Radek bohužel nestihl svoji trať na 800 m,

2. 2. v pořadí Martin Popek

Trauma, které mě drželo dalších třicet let. Čo bolo bolo. Teraz jsem vyměnil červené trenýrky s bílým nátláčkem za černo-modrý komplet, cvičky za běžecké Inov-8 a antuku za tartan. A vyrazil. Kam? No přece na Městský stadion ve Vítkovicích. Ano, přesně tam, kde se běhá Zlatá tretra Ostrava.

Nejednalo se však o běh jen tak obyčejný. Hanka Legerská z SSK Vítkovice zorganizovala charitativní běh na podporu jihomoravským obcím, které byly postižené tornádem. O důvod více vyrazit. Osmiletý syn tohle komentoval slovy: „*Nechápu, proč ti běžci jen nepošlou peníze. Dorazily by rychleji potřebným a nemuseli by tam zbytečně běhat*“. Jasně, má pravdu. Jdu tam hlavně kvůli sobě.

Nejdu ale sám. Vyzvedávám předsedu našeho Běžeckého klubu Ludgerovice Martina Popka a na místě se potkáme s Radomírem

a tak bere za vděk pětkou pod dvacet. Zatímco krouží jedno kolo za druhým, chytám s Martinem mladého klučinu, který má zvrtlý kotník a začíná kolabovat. Odneseme ho mamce do auta a vracíme se zpět. Zrovna ve chvíli, kdy Radek končí svůj závod. Tři hodinky spánku výkonu opravdu nepomohly, a tak pět kol před cílem odstupuje ze závodu. No, to to dobře začíná. Co asi čeká nás.

Za minutu půl. Dle pokynu rozhodčí paní Šulcové se vydáváme na opačný konec stadionu ke startovní čáře. Čeká nás 12,5 koleček. Zazní výstřel a běžíme. V naší pomalé kategorii běží jeden rychlík z AK Slovan Duchcov, který očividně dostal skluz na dálnici. Vystartuje jako střela a já za ním. Brzy pochopím, že jsme oba úplně někde jinde. Jako fakt jinde. Přesto na hodinách vidím své tempo kolem 4:10 min/km. Rychlost, kterou jsem naposledy vyvinul tak před rokem a půl. Z kopce. Brzdím, nechci leknout. Kola začínají ubíhat. Přestože jsou stejně dlouhé, každé další ubíhá pomaleji. Kde se stala chyba? Borec z AK mě po čtyřech kolech předběhne o kolo. Sakra. Vzápětí i já předbímám, takže 1:1.

Po pár kolech dokonce o kolo předběhnu skupinu holek, které už od pohledu jsou atletky snad od narození. Před startem jsme je tipovali na jasné favoritky. No třeba trénují pouze krátké tratě a už jim došel dech. Jsem fakt dobrý. *(radost mi nezkazí ani později zjištěná skutečnost, že se jednalo o tyčkařky, co se šly jen vyklusat...)* Předbímá mě zase borec z AK. Za chvíli doběhnu Viki Volnou, která dle snadných počtů musí být ve vedení mezi holkami. A to běhá pouze půl roku. No, kdo z vás to má. Předbímá mě zase borec z AK. Probíhám kolem časoměřiče pana Šulce a začínám ho podezřívát, že mu to měří špatně. Prý ne. Běžím tedy dál jako křeček v běhátku. Trudomyslnost zažene zvonění do posledního kola. Ty vole, tohle jsem viděl v televizi. Tam všichni vždycky zrychlí, takže zkouším totéž. Sprintuji. Mám tedy ten pocit. V televizi to vypadá o dost jednodušeji. Příště se budu držet raději jí a gauče. Tuhnu. Náhly pokles tempa a nálady vylepší Martin, kterého najednou vidím před sebou. Už jsem myslel, že se ztratil někde cestou. Pořád ne a ne ho doběhnout. To se konečně podařilo na pár posledních metrech před cílovou čarou. Tou jsem propadl v čase 22 min 44 s. Pětku jsem

vítězná Viktorie Volná

ještě neběžel, takže osobák (*jen aby byl jasný ten rozdíl – rekord na tomto stadionu drží z roku 2020 Ugand'án Jacob Kiplimo a to s časem 12 min 49 s. Světový rekord drží jiný Ugand'án Joshua Cheptegei – 12 min 35 s*).

Za chvíli doběhnou ostatní a následuje vyhlášení třech nejlepších. Opravdu jsem dobře počítal a Viki bere první místo v ženách. Dobrá to motivace do dalších let. Na řadu přicházejí muži a já slyším své jméno. Já? Fakt? Fakt. Měli pro mě volné třetí místo. Borec z AK mezi vítězi nebyl. Možná to byl vodič, či jak se jim říká. Možná se mi jenom zdál. Možná odstoupil. Možná ... Nerozporoval jsem to a po výsledcích jsem nepátral – pátral ale kolega a našel. Jsou na webu atletika.cz a tam jsem až pátý – fakt díky Martine. A není také důležité, kolik nás běželo. A na to, že ti rychlí běželi v závodě před námi, jsme už také zapomněli, že?

David Bíbrlík
Běžecký klub Ludgeřovice

Vzpírání – aktuálně

Velice sympatické bylo vystoupení starších žáků SKV Ludgeřovice, které se umístilo 3. července v Bohumíně v 1. kole ligy mladších a starších žáků na 3. místě (startovalo devět družstev). Hezky se na závodech představili Dominik Tchuř (22 kg trh + 27 kg nadhoz) a Miroslav Bjalas (43 kg trh + 46 kg nadhoz). Mezi nejlepší závodníky celého kola patřil Jan Tchurz, který si vytvořil tři nové osobní rekordy – 72 kg trh, 88 kg nadhoz a 160 kg dvojboj.

Jan se také představil 10. července v Plzni na Mistrovství ČR do 17 let, kde vybojoval v hmotnostní kategorii do 73 kg bronzovou medaili. V trhu byly všechny pokusy platné – 68 kg, 72 kg a 75 kg. V nadhozu mu štěstí bohužel nepřálo, měl pouze jeden platný pokus – 85 kg a poslední pokus 89 kg, který byl nad hlavou, mu nebyl rozhodčím uznán.

Chlapečům k předvedeným výkonům blahopřeji.

Jan Tchurz v Plzni

Oldřich Tchurz, trenér

INZERCE

ZATEPLENÍ FASÁD NÁTĚRY FASÁD PŮJČOVNA LEŠENÍ

- zateplujeme levně a kvalitně
- přijedeme, poradíme, vyměříme
- ZDARMA cenová nabídka
- ZDARMA venkovní parapety

MARTIN PIECHA
Tel.: 737 168 698

Jahodová 534, PETŘKOVICE
info@leseni-ostrava.cz

www.leseni-ostrava.cz

**shop
tisku**
TISKDO1000.CZ®

Výběr ze
115 druhů
tiskovin

Katalogy
Letáky
Knihy

**Tisk
on-line**

OBECNÍ ÚŘAD LUDGEŘOVICE

www.ludgerovice.cz
urad@ludgerovice.cz

tel.: 595 052 578

ID datové schránky: n9bb3cx

Starosta obce:	starosta@ludgerovice.cz	553 876 010
Místostarostka obce:	mistostarostka@ludgerovice.cz	
Tajemník:	tajemnik@ludgerovice.cz	553 876 022
Sekretariát starosty a tajemníka:	sekretariat@ludgerovice.cz	553 876 011
Stavební úřad – vedoucí:	stavebni@ludgerovice.cz	553 876 015
– referenti:		553 876 016
Matrika:	matrika@ludgerovice.cz	553 876 012
Ohlasovna:	ohlasovna@ludgerovice.cz	553 876 013
Finanční úsek – vedoucí:	vfu@ludgerovice.cz	553 876 019
Pokladna:	pokladna@ludgerovice.cz	553 876 020
Hřbitovnictví:	financni@ludgerovice.cz	553 876 021
Životní prostředí – vedoucí:	olsak@ludgerovice.cz	553 876 024
– referent:	matouskova@ludgerovice.cz vincourkova@ludgerovice.cz	
Knihovna:	knihovna@ludgerovice.cz	553 876 017
Technické služby Ludgerovice		
– jednatel:	balgar@tsludgerovice.cz	597 582 770 602 750 081
– ekonom:	mikulasova@tsludgerovice.cz	597 582 771 608 267 551

Ludgerovický zpravodaj, periodický tisk územního samosprávného celku, vychází 1x měsíčně v nákladu 520 výtisků.

Vydává: Obec Ludgerovice, Markvartovická 52/48, PSČ 747 14 – IČ 00300390

Adresa redakce: Obecní úřad Ludgerovice, Markvartovická 52/48, PSČ 747 14

Vedoucí redaktor: Vlasta Bortlíková, e-mail: matrika@ludgerovice.cz, tel.: 553 876 012

Místo vydávání: Ludgerovice, den vydání: 29. 7. 2021, evidenční číslo MK ČR: E 12506

Grafické zpracování a tisk: Tisk Pětka s.r.o., Horova 1631, 252 63 Roztoky

Uzávěrka každého čísla: 20. den v měsíci.

Cena 5,- Kč